

Proloog

ÉÉN JAAR GELEDEN

MACHT HAD ZO Z'N PRIJS. ALTIJD. DE ENIGE VRAAG WAS HOE HOOG DIE prijs was – en wie hem ging betalen. Dat wist Rohan als geen ander. Hij wist ook dat het geen zin had om je daarover op te winden. Zo erg was het nou ook weer niet als een van je vrienden je licht verwondde of je een keer een gebroken hart of vinger bezorgde, toch?

Al had Rohan natuurlijk geen échte vrienden.

‘Vraag me waarom je hier bent.’ Het zachte bevel van de Eigenaar sneed als een zwaard door de stilte.

De Eigenaar van de Devil's Mercy was de macht zelve en had Rohan opgevoed als zijn eigen zoon – als zijn machiavellistische, amorele, nút-tige zoon. Als kind had Rohan al begrepen dat kennis in dit verborgen ondergrondse paleis een betaalmiddel was, en onwetendheid een zwakte.

Hij wist dat je hier verdomme geen vragen moest stellen.

In plaats van te antwoorden, glimlachte hij kwajongensachtig; een van de vele wapens in zijn arsenaal, dat niet onderdeel voor de messen en geheimen die hij hier had verzameld. ‘Vragen is voor mensen die geen andere manieren kennen om aan antwoorden te komen.’

‘En jij beheerst die andere manieren tot in de puntjes,’ erkende de

Eigenaar. ‘Observeren, manipuleren, weten hoe je je onzichtbaar maakt of juist iedereen naar je laat luisteren.’

‘En ik ben nog knap ook.’ Dit was een gevaarlijk spelletje – maar Rohan had nooit anders gespeeld.

‘Als je me niets wilt vragen...’ De Eigenaar vouwde zijn vingers om het handvat van zijn rijkversierde zilveren wandelstok. ‘Vertel dan eens, Rohan: waarom heb ik je bij me geroepen?’

Het was zover. Rohan was zo zeker van het antwoord op die vraag dat heel zijn lichaam ervan leek te gonzen. ‘De opvolging.’

Op het eerste gezicht was de Devil’s Mercy een luxe, verborgen casino, waar alleen zijn ultrarijke, aristocratische, machtige leden vanaf wisten. Maar de Mercy was zo veel meer. Historisch erfgoed. Een schaduwmacht. Een plek waar deals werden beklonken en de toekomst werd bepaald.

‘Mijn opvolging,’ bevestigde de Eigenaar. ‘Ik heb een erfgenaam nodig. De artsen geven me nog twee, misschien drie jaar. 31 december volgend jaar draag ik het stokje over.’

Een ander zou zich misschien hebben geconcentreerd op de overlijdensaankondiging, maar Rohan niet. De afgelopen tweehonderd jaar was de Mercy maar vier keer van eigenaar gewisseld. De erfgenaam was altijd jong, en werd voor het leven benoemd.

Dit was altijd al Rohans einddoel geweest. ‘Ik ben niet je enige optie.’

‘Waarom zou jij mijn enige optie zijn?’ Uit de mond van de Eigenaar was dat geen retorische vraag. *Overtuig me maar, knul.*

Ik ken de Mercy als mijn broekzak, dacht Rohan. Elke schaduw, elk trucje. De leden weten wie ik ben. Weten dat ze me niet moeten belazeren. U had het net zelf al over mijn vaardigheden – nou ja, over de aangename.

Hardop koos Rohan voor een andere strategie. ‘We weten allebei dat ik een fenomenale rotzak ben.’

‘Je bent wie ik van je heb gemaakt. Maar sommige dingen moet je winnen.’

‘Ik ben er klaar voor.’ Rohan kreeg hetzelfde gevoel als wanneer hij de boksring in stapte, wist dat pijn onvermijdelijk – en irrelevant – was.

‘Je moet je inkopen.’ De Eigenaar wond er geen doekjes om. ‘Om eigenaar van de Mercy te worden, moet je een belang in de club kopen. Tien miljoen pond lijkt me wel voldoende.’

Rohans gedachten begonnen automatisch alle wegen naar de macht in kaart te brengen. Alleen al het feit dat er meerdere wegen wáren, activeerde zijn zesde zintuig. ‘En het addertje onder het gras?’

‘Het addertje, mijn jongen, is wat het altijd al is geweest – voor mij en iedereen voor ons, tot en met de erfgenaam van de eerste Eigenaar aan toe. Het is niet toegestaan om het geld te verdienen binnen de muren van de Mercy of door hier verkregen chantagemiddelen in te zetten. Sterker nog, vanaf nu mag je de club niet meer betreden, zijn naam niet meer noemen en geen leden meer benaderen of gunsten van hen aannemen.’

Afgezien van de Mercy had Rohan helemaal niets – niet eens een achternaam.

‘Ik wil dat je binnen vierentwintig uur uit Londen vertrekt en pas weer terugkomt als je het geld bij elkaar hebt.’

Tien miljoen pond. Dit was meer dan een uitdaging. Hij werd verbannen.

‘Tijdens je afwezigheid neemt de hertogin je taken als Zaakwaarnemer over,’ ging de Eigenaar verder. ‘Mocht je er niet in slagen het geld bij elkaar te krijgen, dan wordt zij mijn erfgenaam.’

Dat was het spel, de prijs, het gevaar.

‘Verdwij,’ zei de Eigenaar, die voor de toegang naar Rohans kamers ging staan. ‘Nú.’

Rohan kende Londen. Hij kon zich ongezien door elk deel van de stad bewegen, hoe chic of armoedig de buurt ook was. Maar voor het eerst sinds hij vijf jaar oud was, kon hij daarna niet terug naar de Mercy.

Zoek een opening. Een achterdeurtje. Een zwakke plek. Zijn hersenen werkten op volle toeren, maar Rohan ging eerst eens op zoek naar een biertje.

Voor de pub die hij had uitgekozen waren twee honden aan het vechten. De kleinste van de twee leek een beetje op een wolf, en was het gevecht aan het verliezen. De dieren uit elkaar halen was waarschijnlijk niet het verstandigste wat Rohan kon doen, maar hij was de fase van verstandig doen ondertussen wel voorbij.

Rohan stuurde de grotere hond weg, veegde het bloed van zijn onderarm en knielde neer voor het kleinere dier. Die gromde naar hem. Hij glimlachte.

De deur van de pub ging open. Binnen blèrde een televisie, waarop een presentator zei: ‘Het eerste jaarlijkse Ultieme Spel, de omvangrijke wedstrijd vol hersenkrakers die is verzonnen en bekostigd door Hawthorne-erfgename Avery Grambs, lijkt ten einde te zijn. Naar verwachting zal de winnaar, die zeventien miljoen dollar wint, elk moment via livestream worden...’

De deur viel met een klap dicht.

Rohan keek de wolfachtige hond aan. ‘Jaarlijks,’ mompelde hij. Volgend jaar zou er dus weer een wedstrijd worden gehouden. Oftewel, hij had een jaar om een plan te maken. Om alles te regelen. Gelukkig was Avery Grambs niet écht lid van de Mercy geweest.

Hallo, achterdeurtje. Rohan ging staan. Hij legde zijn hand op de deur van de pub en keek naar beneden. ‘Kom je mee?’ vroeg hij de hond.

Binnen herkende de pubeigenaar Rohan meteen. ‘Wat zal het zijn?’

Ook zonder de Mercy om op terug te vallen had iemand met Rohans vaardigheden en reputatie nog enkele troeven achter de hand. ‘Een biertje voor mij,’ zei hij. ‘En een steak voor haar.’ Rohans mondhoeken kwamen omhoog, de ene iets verder dan de andere. ‘En vervoer de stad uit. Vanavond nog.’

I

LYRA

DE DROOM BEGON ZOALS ALTIJD MET DE BLOEM. BIJ HET ZIEN VAN DE aronskelk in haar hand werd Lyra misselijk en bang. Ze keek naar haar andere hand, waarin het treurige restant van een snoepketting lag. Aan de ketting zaten nog maar drie snoepjes.

Nee.

Een deel van Lyra wist dat ze negentien was, maar in de droom waren haar handen klein – kinderhanden – en was de schaduw die boven haar uittorende heel groot.

Toen fluisterde de stem: ‘Dit is de schuld van een Hawthorne.’

De schaduw – haar biologische vader – draaide zich om en liep weg. Zijn gezicht bleef onzichtbaar. Lyra hoorde iemand de trap op lopen.

Hij heeft een pistool. Lyra schrok wakker; kennelijk had ze haar adem ingehouden en al haar spieren gespannen, en haar hoofd... lag op een tafeltje. Tegen de tijd dat ze weer scherp zag, dat de echte wereld weer vaste vormen had aangenomen, herinnerde Lyra zich dat ze in de les zat.

De collegezaal was bijna leeg.

‘Je hebt nog tien minuten voor je tentamen.’ De enige andere persoon in de zaal was een vijftigjarige man met een colbertje aan.

‘Tentamen?’ Lyra’s blik schoot naar een klok aan de muur. Toen ze zag hoe laat het was, ebde haar paniek langzaam weg.

‘Ondertussen kun je net zo goed alvast een nul opschrijven.’ De docent keek haar boos aan. ‘De anderen zijn allemaal al klaar. Die zijn vast niet tot diep in de nacht uit geweest.’

Want een meisje dat eruitziet zoals ik kan alleen maar moe genoeg zijn om tijdens de les in slaap te vallen omdat ze uit is geweest. De ergernis die in Lyra opflakkerde verdreef de laatste restjes angst van haar droom. Ze keek naar het tentamen. Dat was multiple choice.

‘Eens zien wat ik in tien minuten gedaan krijg.’ Lyra viste een pen uit haar rugzak en begon te lezen.

De meeste mensen dachten in beelden. Lyra dacht alleen in concepten en gevoelens. Het enige moment dat ze beelden voor zich zag, was als ze droomde. Het feit dat ze niet werd afgeremd door mentale voorstellingen betekende echter dat ze een heel snelle lezer was. En de persoon die dit tentamen had gemaakt, was in een voorspelbaar, bekend patroon vervallen.

Om het juiste antwoord te vinden, hoefde je alleen het verband tussen de opties te ontcijferen. Vormden twee daarvan een tegenstelling? En verschilde een van die twee maar minimaal van de andere antwoorden? Waren er twee antwoorden die op het eerste gezicht hetzelfde leken? Waren er een of twee antwoorden die waar leken, maar dat vermoedelijk niet waren?

Dat was het mooie aan multiplechoicetentamens. Als je de code wist te kraken, hoefde je niets over de stof te weten.

In de eerste minuut beantwoordde Lyra vijf vragen. In de tweede beantwoordde ze er vier. Hoe meer bolletjes ze inkleurde, hoe tastbaarder de irritatie van de docent werd. ‘Dit is tijdverspilling,’ zei hij. ‘Voor mij én voor jou.’

De oude Lyra had zich misschien door zijn toon van haar stuk laten brengen. Maar nu ging ze er alleen maar sneller van lezen. *Vind het*

patroon, vind het antwoord. Eén minuut voor tijd was ze klaar en leverde ze het tentamen in. Ze wist precies wat de docent zag toen hij naar haar keek: een meisje met een lichaam dat voor sommige mensen gelijkstond aan ‘feestbeest’, nog meer dan het vroeger gelijkstond aan ‘danser’.

Niet dat ze danste, trouwens. Niet meer.

Lyra pakte haar tas en wilde vertrekken, maar toen begon de docent te praten. ‘Wacht,’ zei hij kortaf. ‘Ik kijk hem gelijk wel even na.’ *Ik zal je eens een lesje leren*, bedoelde hij.

Lyra draaide zich langzaam om, zodat ze tijd had om haar gezicht in de plooi te trekken.

Van de eerste tien vragen die de docent nakeek, had ze er maar één fout. Toen hij verderging en het percentage foute antwoorden hetzelfde bleef – en vervolgens verbeterde – verscheen er een fronsrimpel tussen zijn wenkbrauwen.

‘Een 9,4.’ Hij keek op van het tentamen. ‘Niet slecht.’

Drie, twee, een... dacht Lyra.

‘Stel je eens voor wat je zou kunnen als je wat meer moeite zou doen.’

‘Hoe kunt u nou weten hoeveel moeite ik hiervoor heb gedaan?’ vroeg Lyra. Haar stem was zacht, maar ze keek de man recht aan.

‘Je staat hier in pyjama, je haar is een warboel en je lag het grootste deel van het tentamen te slapen.’ De docent had haar in gedachten duidelijk van de feestbeest- naar de luilakcategorie verplaatst. ‘En ik heb je nog nooit in mijn les gezien,’ ging hij streng verder.

Lyra haalde haar schouders op. ‘Dat komt omdat ik dit vak helemaal niet volg.’

‘Je...’ Hij viel stil. Keek haar strak aan. ‘Je...’

‘Ik volg dit vak niet,’ herhaalde Lyra. ‘Ik ben tijdens het vorige college in slaap gevallen.’ Zonder op een antwoord te wachten draaide ze zich om en liep tussen de tafels door naar de uitgang. Met grote passen. Elegante passen, misschien. Misschien was zij nog steeds elegant.

De docent riep haar na. ‘Hoe heb je een 9,4 gehaald voor een tentamen van een vak dat je niet eens volgt?’

Lyra liep gewoon door, en zonder zich om te draaien antwoordde ze: ‘Strikvragen werken averechts als degene die het tentamen aflegt weet hoe je dat soort trucjes herkent.’

2

LYRA

DE MAIL VAN DE FINANCIËLE AFDELING KWAM DIE MIDDAG. ONDERWERP: ‘Betalingsachterstand’, met een cc naar de studentenadministratie. Lyra las de mail drie keer door, maar dat veranderde niets aan de inhoud.

Halverwege de vierde keer ging haar telefoon. *Het gaat prima*, hield ze zichzelf voor, voornamelijk uit gewoonte. *Alles gaat prima*.

Ze zette zich schrap en nam op. ‘Hoi, mam.’

‘Je weet nog wie ik ben! Je telefoon doet het nog! En je bent niet ontvoerd door een seriemoordenaar die dol is op wiskunde en jou aan zijn ongelofelijk lugubere vergelijking wil toevoegen.’

‘Nieuw boek?’ vroeg Lyra. Haar moeder was schrijver.

‘Nieuw boek! Zij houdt meer van cijfers dan van mensen. Hij is een agent die liever op zijn instincten dan op haar berekeningen vertrouwt. En ze kunnen elkaar wel schieten.’

‘Op een goede manier?’

‘Op een héél goede manier. En over verbluffende chemie en knetterende romantische spanning gesproken... hoe gaat het met je?’

Lyra trok een gezicht. ‘Slecht bruggetje, mam.’

‘Geef antwoord, jij vraagontwijker! Ik heb last van dochterontwenningsverschijnselen. Je vader vindt de eerste week van november te vroeg

om de kerstversiering tevoorschijn te halen, je broertje is vier en trekt zijn neus op voor pure chocolade en als ik wil dat iemand romcoms met me kijkt heb ik tiewraps nodig.’

De afgelopen drie jaar had Lyra er alles aan gedaan om normaal te lijken, normaal te zijn – om de Lyra te zijn die van Kerstmis, chocolade en romcoms hield. En door dat doen alsof was ze elke dag weer een stukje van zichzelf verloren.

Dat was de reden dat ze een universiteit had uitgekozen die vijftienhonderd kilometer bij haar huis vandaan lag.

‘Dus. Hoe gaat het met je?’ Die vraag zou haar moeder blijven stellen tot Lyra antwoord gaf.

Lyra antwoordde met drie woorden. ‘Vrijgezel. Kleingeestig. Gewapend.’ Haar moeder moest lachen. ‘Echt niet.’

‘Niet kleingeestig of niet gewapend?’ vroeg Lyra. Dat ‘vrijgezel’ kon ze beter niet herhalen.

‘Kleingeestig,’ antwoordde haar moeder. ‘Je bent een lieve meid met een groot hart, Lyra Catalina Kane, en we weten allebei dat alles een wapen kan zijn als je ervan overtuigd bent dat het iemand kan verminken of doden.’

Het gesprek voelde zo normaal, zo vertrouwd, dat Lyra het nauwelijks kon verdragen. ‘Mam? Ze hebben me gemaïld dat ik een betalingsachterstand heb.’

De stilte bedolf hen als een duizend jaar oude, omvallende boom.

‘Het zou kunnen dat mijn uitgever me te laat heeft betaald,’ zei haar moeder uiteindelijk. ‘En dat ik minder heb gekregen dan verwacht. Maar ik verzin er wel iets op, lieverd. Alles komt goed.’

Alles komt goed. Dat was al drie jaar Lyra’s motto, sinds de naam Hawthorne het nieuws begon te beheersen en de herinneringen die ze – terecht – had onderdrukt weer waren komen bovendrijven. En dan één in het bijzonder.

‘Dat hoeft niet, mam.’ Lyra moest ophangen. Het was makkelijker om normaal te doen als je een eind bij elkaar vandaan was, maar ook dat had z’n prijs. ‘Ik zet mijn studie volgend semester gewoon even op pauze, ga werken en vraag studiefinanciering aan voor de herfst.’

‘Geen sprake van.’ Die stem was niet van haar moeder.

‘Hoi, pap.’

Keith Kane was met haar moeder getrouwd toen Lyra drie jaar was en had haar op haar vijfde geadopteerd. Hij was de enige vader die ze ooit had gekend. Tot de dromen waren begonnen, had ze geen enkele herinnering aan haar biologische vader gehad.

‘Je moeder en ik lossen dit op, Lyra.’ Haar vader duldde duidelijk geen tegenspraak.

De oude Lyra zou nooit tegen hem zijn ingegaan. ‘Hoe dan?’ vroeg ze.

‘We hebben opties.’

Door de toon waarop hij het woord ‘opties’ uitsprak, wist Lyra precies wat hij bedoelde. ‘Mile’s End,’ zei ze. Dat kon hij niet menen. Mile’s End was niet zomaar een huis. Dat was de zolder met het puntdak, de schommel op de veranda, de beek, de boom waarin vele generaties Kanes hun naam hadden gekerfd.

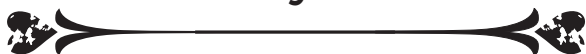
Lyra was opgegroeid in Mile’s End. Op haar negende had ze haar naam in die boom gekerfd. Dat moest haar broertje ook kunnen doen. *Ze mogen dat huis niet verkopen omdat ik geld nodig heb.*

‘We overwegen al een tijdje kleiner te gaan wonen.’ Haar vader klonk kalm, zakelijk. ‘Het onderhoud van dit oude huis kost klauwen met geld. Als ik Mile’s End verkoop, kunnen we een huisje in het centrum kopen, jouw collegegeld betalen en sparen voor dat van je broertje. Er is een ontwikkelaar die...’

‘Er is altijd een ontwikkelaar.’ Lyra liet hem zijn zin niet afmaken. ‘En je hebt altijd gezegd dat die kon doodvallen.’

De stilte aan de andere kant van de lijn sprak boekdelen.

3

LYRA

HARDLOPEN DEED PIJN. MISSCHIEN DEED ZE HET DAAROM ZO GRAAG.
De oude Lyra had hardlopen vreselijk gevonden. Nu liep ze lange afstanden. Het probleem was alleen dat hardlopen steeds iets minder pijn deed. En daarom dwong ze zichzelf elke dag een stukje verder te gaan.

En verder.

En verder.

Haar ouders en vrienden waren verbijsterd geweest toen ze het dansen had opgegeven om te gaan hardlopen. Ze had het volgehouden tot november van haar eindexamenjaar op de middelbare school, nu bijna precies een jaar geleden. Ze had zo lang mogelijk gedaan alsof. Maar zelfs zij kon niet goed genoeg acteren om zich voor te doen als de danser die ze was geweest. *Voor het begon.*

Het leek verkeerd dat haar hele leven was ontspoord door een droom. Door één herinnering. Lyra had geweten dat haar biologische vader dood was – maar niet dat hij zelfmoord had gepleegd, niet dat ze erbij was geweest. Ze had het trauma zo sterk onderdrukt dat het niet voor haar had bestaan. De ene dag was ze een gewone, blije tiener geweest, en de volgende – echt letterlijk de volgende – niet meer.

Opeens was ze geen gewoon meisje meer geweest. Was ze niet meer in

orde, laat staan gelukkig geweest.

Haar ouders wisten dat er iets was veranderd, maar niet wat. Ze was naar een afgelegen universiteit gevlucht, en kijk wat dat haar had opgeleverd. Beurzen dekten niet alle kosten. Haar ouders hadden gezegd dat ze het restant van haar collegegeld makkelijk konden betalen, maar dat was duidelijk een leugen geweest, dus blijktbaar was Lyra niet zo goed in normaal doen als ze dacht.

Het maakte niet uit hoelang Lyra zou blijven hardlopen; tijdens het rennen kwam ze telkens weer tot dezelfde conclusie: *ik moet stoppen met mijn studie*. Zo zouden haar ouders op z'n minst wat tijd winnen, één rekening minder hoeven te betalen. Het idee om zich uit te schrijven had niet pijnlijk moeten zijn. Het was niet alsof ze dit semester vrienden had gemaakt, of dat zelfs maar had geprobeerd. Ze was als een zombie met een goed stel hersens door al haar vakken heen geslaapwandeld. Ze hield haar hoofd maar net boven water.

Maar dat was beter dan verzuipen.

Lyra klemde haar kiezen op elkaar en voerde haar snelheid op. Na zo veel kilometer zou dat niet meer moeten kunnen. Maar soms móést je gewoon tot het gaatje gaan.

Toen ze eindelijk stopte, kreeg ze nauwelijks lucht meer. De baan voor haar werd wazig, en ze zette haar handen op haar knieën, klapte dubbel en zoog haar longen vol zuurstof. Dat vond een of andere eikel blijktbaar een goed moment om naar haar te fluiten. Alsof ze speciaal voor hem vooroverboog.

Even later rolde er een voetbal naar haar toe.

Toen Lyra opkeek, zag ze een groepje jongens staan, wachtend op haar reactie. Ze vroeg zich af wat de verzamelnaam voor eikels was.

Een troep?

Een nest?

Nee, dacht Lyra, terwijl ze de bal oppakte. Een circus. Dit circus eikels

verwachtte waarschijnlijk niet dat ze de bal over hun hoofd in de richting van het doel zou schieten, maar haar vader was voetbalcoach op een middelbare school en als haar lichaam eenmaal had geleerd hoe iets moest, vergat het dat nooit meer.

‘Mis!’ riep een van de jongens schaterlachend. De bal raakte de lat, kaatste terug en stuiterde tegen het achterhoofd van de klaphark die naar haar had gefloten.

‘Nee hoor,’ riep Lyra terug. ‘Hartstikke raak.’

Stoppen met school was Lyra’s beste optie. Haar enige optie. Maar toen Lyra de trap naar de studentenadministratie op wilde lopen, eindigde ze een straat verderop, bij het postkantoor van de campus.

Ik ga het doen. Zodra ik er de moed voor heb verzameld. Uit automatisme liep Lyra naar haar postbus, ook al verwachtte ze geen post. Dit was uitstelgedrag, niets meer en niets minder, maar toch draaide ze de sleutel om en opende ze het deurtje.

In de postbus lag een envelop van dik linnenpapier. *Geen afzender.* Toen Lyra de envelop uit de postbus pakte, bleek die zwaarder dan hij eruitzag. *Geen postzegel.* Ze verstijfde. Deze brief – wat er ook in zat – was niet per post verstuurd.

Opeens had ze het gevoel dat ze in de gaten werd gehouden. Ze keek over haar schouder en scheurde de envelop open. Die bevatte twee dingen.

Het eerste was een dun velletje papier, waar iemand met donkerblauwe inkt een boodschap op had gekrabbeld. JIJ VERDIENT DIT. Ze had het bericht nog niet gelezen of het papier verkruimelde al tussen haar vingers. Een paar tellen later was het tot stof vergaan.

Opeens was Lyra zich sterk bewust van het luide, krachtige ritme waarmee haar hart tegen haar ribbenkast roffelde. Ze haalde het tweede voorwerp uit de envelop. Dat was zo groot als een dubbelgevouwen vel papier,

maar zodra haar vingers langs de gouden rand streken, besepte ze dat het van metaal was – van heel dun metaal.

Toen Lyra het metalen voorwerp uit de envelop haalde, zag ze dat er iets in stond gegraveerd: drie woorden en een symbool. *Geen symbool*, besepte ze. Een QR-code, die ze moest scannen. Lyra las de drie woorden, en opeens wist ze wat ze in haar hand had.

Dit was een toegangsbewijs, een uitnodiging, een oproep. Ze herkende de woorden die boven de QR-code stonden gegraveerd meteen – die zou iedereen ter wereld met toegang tot welke vorm van media dan ook hebben herkend.

Het Ultieme Spel.